

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2010. év december hó 8. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 2009. év december hó 2. napján kelt 9.B.1290/2008/49. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott cselekményét a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdése szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés bűntette kísérletének **minősíti** [Btk. 16. §].

A főbüntetését 2 (kettő) évi börtönbüntetésre **enyhíti**, a közügyektől eltiltás mellékbüntetését mellőzi. A szabadságvesztés végrehajtását 3 (három) évi próbaidőre felfüggeszti azzal, hogy abba a végrehajtás elrendelése esetén rendeli beszámítani a vádlott által 2008. év március hó 12. napjától az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetéséig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A másodfokú eljárás során felmerült 3.000 (háromezer) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Bíróság a 2009. év december hó 2. napján kelt 9.B.1290/2008/49. számú ítéletével a vádlottat a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző emberölés bűntettének a Btk. 16. §-a szerinti kísérlete miatt 3 évi börtönbüntetésre és 5 évi közügyektől eltiltásra ítélte.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott enyhítésért fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2010. év január hó 13. napján kelt BF.815/2008/7. számú átiratában a tényállás részbeni kiegészítését indítványozta, egyébként a Fővárosi Bíróság 9.B.1290/2008/49. számú ítéletének a helybenhagyását kérte.

A fellebbezési eljárás keretében a védő előadta, hogy a tényállás álláspontja szerint nem támadható, az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott, azonban a büntetés kiszabásánál nem vette figyelembe kellően az enyhítő körülményeket, ezért kérte, hogy a másodfokú bíróság a vádlottal szemben enyhébb büntetést szabjon ki és amennyiben lehetséges a büntetés végrehajtását függessze fel.

Az ügyészség képviselője a fellebbezési eljárás keretében előadta, hogy két kérdés tisztázása lett volna szükséges. Az egyik az, hogy a sértett egy vázát a vádlotthoz dobott-e, vagy amikor a hátán megszúrta a vádlott a sértettet, akkor a vádlott a konyhaszekrénynek esett-e és ezáltal esett le a váza. A második szempont megállapítására szükség lett volna oly módon, hogy a váza leesésének körülményei nem állapíthatók meg. Az ügyész szükségesnek tartotta volna a vádlott részéről a motiváció feltárását, ami a tanúk vallomása alapján megállapítható lett volna, nevezetesen, hogy a vádlott féltékeny volt a sértetre. Az sem elhanyagolható, hogy az ittas állapotban hazaérkező vádlott annyit mondott a lakásban tartózkodóknak, hogy „megkapja a magáét, ha hazajön”. Mindezekre figyelemmel a bíróság egészítse ki a tényállást azzal, hogy a sértett a szúrástól nekiesett a konyhaszekrénynek és arról leesett egy váza, ami összetört (49. számú tárgyalási jegyzőkönyv 9. oldal).

A Fővárosi Ítéltábla a vádlott fellebbezése alapján megvizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabályt nem sértett, maradéktalanul eleget tett a felderítési kötelezettségének, az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges bizonyítékokat összegyűjtötte és azokat részletesen megvizsgálta, a tárgyi bizonyítékokat egybevetette a vádlott vallomásával és a tényállást okszerű mérlegeléssel állapította meg oly módon, hogy a tényállást alapvetően a tanúvallomások és a szakértői vélemények alapján állapította meg.

Észlelte azonban a másodfokú bíróság, hogy a Fővárosi Bíróság a tényállásban nem rögzítette kellően a kés, mint az elkövetés eszközének az adatait és a keletkezett sérülés mechanizmusa sem került a szakértői véleményekkel összhangban megállapításra. Ezáltal az elsőfokú bíróság tényállása a Be. 351. § (2) bekezdésének b./ pontja alapján hiányosan került megállapításra. Ez a részbeni megalapozatlanság azonban a másodfokú eljárásban a Be. 352. § (1) bekezdésének b./ pontja alapján az iratok tartalmát figyelembe véve kiküszöbölhető volt.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a tényállást az alábbiakkal egészítette ki:

- 1.) Az elkövetés eszközeként a vádlott által használt kés 27,5 cm teljes hosszúságú, fekete műanyag, helyben végződő egyélű közönséges konyhakés, mely pengéjének pengehosszúsága 15 cm, élhosszúsága 15,2 cm, a vastagsága pedig 2 mm. A penge szélessége a hegytől 1 cm-re 8 mm,

2 cm-re 11 mm, 4 cm-re 14 mm és innen fokozatosan szélesedve alapjánál éri el a legnagyobb 22 mm szélességét.

2.) A vádlott a fent említett késsel kis-közepes erővel a mellkason felülről lefelé, a test középvonalától kifelé mutató, a III. és IV. borda magasságában, de a hónaljvonalban szúrta meg a sértettet. A szúrás a kulcscsont alatt kb. 6 cm-re egy 5 cm-es sebzést eredményezett, mely sérülés nem volt áthatoló. Egy 5 cm hosszúságú bőrfolytonosság megszakítást eredményezett, de nagyobb érkeplet sérülése nélkül a mellkas rétegei közé hatoló sérülés volt, mely műtéti ellátásra került, de a mellkas megnyitására nem került sor, mert a testüregek nem nyíltak meg és nagyobb külső vérvesztés sem alakult ki. A mellkas bal oldalán okozott kb. 5 cm hosszú bőrfolytonosság megszakításos jellegű sérülés hegygel bíró eszközzel jött létre, de metszett mechanizmussal és kis-közepes erőbehatással és ily módon 8 napon túl, ténylegesen 2-3 hét alatt gyógyuló sérülést hozott létre. Az adott esetben a szúrcsatorna hossza nem volt megállapítható.

A tényállás kiegészítésével az teljes egészében megalapozottá és felülbírálatra alkalmassá vált [Be. 351. § (1) bekezdése].

Az ily módon megalapozott tényállásból a bíróság helyesen vont következtetést a vádlott bűnösségére, de tévedett a bűncselekmény jogi minősítésének tekintetében. A vádlott kétségtelenül az élet kioltására alkalmas eszközzel, de kis-közepes erővel bántalmazta a mellkasán a sértettet, miután először az említett késsel a bal felkar hátsó külső felszínének határán a hátsó hónaljvonal redőinél két ízben kis erővel szúrta meg. Ezen sérülések ellen a sértett semmilyen módon védekezni nem tudott, így a csekély sérülések nemhogy alátámasztanak, hanem cáfolják, hogy a vádlott ölési szándékkal cselekedett volna. A mellkasi sérülése, mely 8 napon túl gyógyuló sérülésnek tekintendő azonban még közvetetten sem eredményezett életveszélyt. A másodfokú bíróság mindenek előtt azt vizsgálta, hogy az elkövető szándéka csak testi sértés okozására terjedt-e ki, vagy pedig az élet kioltására. Ez a szúrás az ügyészi indítvánnyal ellentétben nem a szívtájék felé irányult, hanem a hónaljvonalban volt és a test középvonalától kifelé haladt. Az eszközt figyelembe véve merőleges szúrt sérülés kizárható, az csapkodó mozdulattal metszett sérülést okozva keletkezett. Szúrcsatornát nem írtak le. Sem az erő, sem a sérülés felszínessége, iránya nem támasztja alá tehát azt, hogy az elkövető ténylegesen ez esetben élet kioltási szándékkal cselekedett volna. A vádlott súlyos fokú alkoholos befolyásoltság állapotában három sérülést okozott a sértettnek, melyek közül a legsúlyosabb a kis-közepes erővel okozott metszett sérülés volt. E körben tehát azt kellett vizsgálni, hogy amennyiben az elkövető önhibából eredő ittas állapotában valósítja meg a sértett sérelmére elkövetett cselekményét az aktuális tudattartalma mire irányult. Ezzel összefüggésben a Legfelsőbb Bíróság III. számú Büntető Elvi Döntése értelmében az önhibából eredő ittas állapot esetén a bíróságnak azt kell vizsgálnia, hogy a cselekmény az elkövetés körülményeinek az elemzése alapján miként lenne minősíthető az alanyi oldal teljessége esetén. Az elkövetéskori tudattartalomra a szándék vizsgálatánál a cselekmény tárgyi oldalából kell kiindulni,

annak beható vizsgálata alapján kell elbírálni, hogy a cselekmény miként minősül, és a hangoztatott kijelentéseknek másodlagos szerepe van. Az élet elleni cselekmények nem tartoznak az ún. verbális bűncselekmények közé.

A vádlott az élet kioltására alkalmas eszközzel, a 15,2 cm pengehosszúságú késsel egy kb. 5 cm hosszú, bőrfolytonosság megszakításos jellegű metszett sebzést okozott kis-közepes erőbehatással és a bal felkaron a hátsó hónaljredőben egy-egy 2 cm hosszúságú bőrfolytonosság megszakításos jellegű egy-egy kis erejű sebezést. Ebből a tárgyi oldalon jelentkező körülményekből tévesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a vádlott szándéka a sértett életének kioltására irányult. A másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján, elsősorban az orvosszakértői vélemények figyelembe vételével arra az álláspontra jutott, hogy a vádlott szándéka kizárólagosan a sértett testi épségének sérelmére irányult és a cselekmény nem élet elleni cselekménynek minősül. A tárgyi oldal alapján a ténymegállapítások ugyanis egyértelműen arra utalnak, hogy a vádlott tudatában felmerült ugyan az életveszélyes sérülés létrejöttének a lehetősége, de az eredmény tekintetében az életveszélyes sérülés bekövetkezetőségének lehetőségét látta előre, eshetőlegesen szándékkal cselekedett. A három 8 napon belül gyógyuló sérülés okozásakor a vádlott ugyanis számíthatott súlyosabb, akár életveszélyes sérülés keletkezésére is, ez azonban elmaradt.

A vádlott cselekményét mindezekre figyelemmel az emberölés büntette helyett a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntette Btk. 16. §-ának kísérletében állapította meg az elkövetéskor hatályos törvény alapján.

Mivel a Fővárosi Ítéltábla a cselekmény jogi minősítését megváltoztatta, ezért a büntetés kiszabási körülményeket is újra kellett értékelni. A lényegesen enyhébb minősítésre figyelemmel a büntetlen előéletű vádlott esetében a bíróság úgy látta, hogy a beismerő vallomását is figyelembe véve, továbbá arra, hogy a cselekmény távoli kísérletnek tekintendő a cselekményének tárgyi súlyával arányban álló enyhébb büntetés kiszabása indokolt.

A Fővárosi Ítéltábla ezért a fentiekre figyelemmel a Fővárosi Bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta és a börtönbüntetés tartamát a rendelkező részben írtak szerint enyhítette. Az enyhítő körülmények nagy számára és elsősorban az 50. életévét betöltött vádlott büntetlen előéletére figyelemmel a Btk. 89. § (2) bekezdése alapján a Fővárosi Ítéltábla a különös méltánylást érdemlő esetre figyelemmel a 2 évet meg nem haladó börtönbüntetés végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggeszthetőnek találta. A szabadságvesztés esetleges végrehajtása esetén a Btk. 99. § (1) bekezdése alapján beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt.

A vádlott enyhítésre irányuló fellebbezése eredményre vezetett, ezért a másodfokú bíróság a Be. 381. § (1) bekezdése alapján úgy rendelkezett, hogy a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

A jogorvoslati jogosultság kizárása a Be. 386. § (1) bekezdésén alapul.

B u d a p e s t, 2010. év december hó 8. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Miszlayné dr. Lányi Éva s.k.
előadó bíró

Dr. Székely Ákos s.k.
bíró

A Fővárosi Bíróság 9.B.1290/2008/49. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.6/2010/10. számú ítéletében írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

B u d a p e s t, 2010. év december hó 8. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelül:

bírósági ügyintéző